

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašiny a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **T. H.**, zastoupena JUDr. Jitkou Kotábovou, advokátkou se sídlem Praha 9 - Běchovice, Technologický park 539, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, č. j. 59 Az 68/2004 – 19, ze dne 24. 9. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky advokátce JUDr. Jitce Kotábové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-581/VL-18-08-2004 ze dne 9. 3. 2004. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se v otázce výkladu ust. § 16 odst. 1 písm. g) v souvislosti s ust. § 12 zákona o azylu plně ztotožnil

se závěry žalovaného. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, žalovaný tak postupoval správně, zamítl-li její žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Rovněž námitky, které se týkaly nedodržení procesního předpisu žalovaným nejsou důvodné. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobkyně zabýval odpovědně a svědomitě, vycházel přitom ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Žalovanému nelze vytknout, že ve věci rozhodl ve stanovené lhůtě, když azylové věci je povinen řešit přednostně a bez zbytečných průtahů. Není důvodná nakonec ani námitka, že se žalovaný nezabýval věcí žalobkyně z hlediska ust. § 14 zákona o azylu, když aplikace tohoto ustanovení předpokládá užití § 12 zákona o azylu, k čemuž v dané věci nedošlo.

V kasační stížnosti ze dne 8. 11. 2004, doplněné dne 24. 1. 2005 uplatňuje stěžovatelka důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí však přitom pouze jejich zákonná znění, aniž by jejich naplnění jakkoli blíže rozvedla či specifikovala. Stěžovatelka se také domnívá, že její pronásledování vyděrači na Ukrajině, ohrožující ji přímo na životě, je případem, který by měl být posuzován ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Krajského soudu Ostravě zrušil a věc tomuto vrátil k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 29. 11. 2004, doplněném dne 4. 3. 2005 popírá oprávněnost námitky kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byla vydána v souladu s právními předpisy. Odkazuje přitom na správní spis, zejm. podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení. Co se týče námitky neposouzení situace stěžovatelky z hlediska ust. § 14 zákona o azylu, opakuje své stanovisko tak, jak je zahrnuto v odůvodnění jeho rozhodnutí.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu na území České republiky byla stěžovatelkou podána dne 15. 2. 2004, pohovor k žádosti byl proveden dne 28. 2. 2004 v p. s. V. L. na žádost žalobkyně v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnicka. Ukrajinu stěžovatelka opustila dne 30. 1. 2004 ze strachu před vyděrači. Od února 2003 pomáhala svému bratrovi v jeho podnikání. V červnu 2003 začali být s bratrem vydírání neznámými soukromými osobami. Tyto po nich požadovaly USD 5.000,- měsíčně pod pohrůžkou zabít. Částku nebyli schopni platit, proto se pokoušeli ukrývat, vyděrači je však vždy našli. Policii nekontaktovali, neboť se od ostatních podnikatelů dozvěděli, že je to bezpředmětné. Situaci se stěžovatelka rozhodla řešit odchodem z Ukrajiny. V ČR by chtěla pobývat, než se situace na Ukrajině uklidní.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Dále opakuje svou námitku, tvrzenou již v žalobě, a to, že její situace měla být správním orgánem posouzena z hlediska ust. § 14 zákona o azylu.

Jelikož stěžovatelka v podané kasační stížnosti nijak blíže nerozvádí, v čem by mělo údajné nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívat, Nejvyšší správní soud

se tvrzeným důvodem podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nezabýval. Jak již tento soud judikoval, není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 - 74).

Se značnou mírou shovívavosti při posuzování obsahových náležitostí kasační stížnosti pak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitku neposouzení situace stěžovatelky z hlediska ust. § 14 zákona o azylu žalovaným by bylo teoreticky lze podřadit pod kasační stížnosti uváděný důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a posuzovat ji tudíž jako tvrzenou vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí ohledně této otázky. Jak již ovšem krajský soud v odůvodnění svého rozsudku správně uvedl, tato námitka není opodstatněná. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu, vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130). Výroky o udělení či neudělení azylu podle ust. § 13 či § 14 zákona o azylu jsou pak akcesorické k negativnímu výroku ohledně splnění podmínek udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Námitka stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou, neobsahuje-li výrok o udělení či neudělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je proto neoprávněná, neboť rozhodnutí žalovaného tento výrok obsahovat nemělo. Rozhodl-li správní orgán tak, že žádost stěžovatelky zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 zákona o azylu, nemohl již tuto dále posuzovat podle ust. § 12, a tudíž ani podle ust. § 14 zákona o azylu.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) či b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 3 a § 7 § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 2000 Kč a režijní paušál dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 150 Kč, celkem tedy 2150 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu